

Hetvenhét rögtönzött kétsoros

Igyekeztem minél több helyet hagyni
a jegyzetelésre és firkálásra is. –
Halas István: Páros páratlan, Bp., 2004.

*elfordul a fejem, lejjöök
szabályosan a lépcsőn*

*a park túlsó végében
egy világító micsoda, zuhanó*

*utána vérrel területet hiába
merek, előtte kellett volna*

*a kút hangja nem szól,
mégis hallom, mennyi pénz*

*halálos rendszer, öröm, fegyelem,
szabályos széklet, minden így jó*

*rengeteg helyet hagyok a firkálásra
és a zenélő dömpereknek*

*az erő csúcsa, a gyorsaság csúcsa,
vasárnap a folyóparton csak ennyi a világ*

*a tükröződő csillogásért mennyit
kell majd valamiben fizetni*

*ki fogja majd a zuhanó dinnye
alá tenni a kezét*

*ha két üvegedény összeér,
lehet bármilyen kicsi rezgés*

*legalább a fejem súlyát vegyétek
figyelembe ebben az életkorban*

*az orgonált iszap sokkal jobb,
mint a csavart bakelit*

*kavicskeltető folyó, erről többet
nem kell tudni földrajzból*

*lehámozok egy vastag, fekete filmet,
olyan lesz tőle a kezem egész este*

*annyira megfaragom a fát, hogy hiába
tél, már nem is hasonlít semmire*

*opál növények, szirénahangra nőnek,
akciósan, ennél többet mit akartok*

*mire várnak, hiszen a vihareg se
működik, póthidegre*

*nem alszom el nekik, pedig alig
várják, ütik a vaskerítést, százból ötven*

*törekedni szépre, jóra ilyen túlfűtött
hangulatban hová vezet*

*lecsordul a víz a tenyérről,
aláhull, már nem is látjuk*

*minden látvány csak hasonlít,
oda kell menni, ütni a fákat*

*úgy néznek rá, függönyt
kiált, lehull egy képeret*

*mindenből lehet fénykűszöb, mi
kell hozzá, egy acélspirál*

*az úgy nem megy, hogy semmi sincs,
csak az asztalba mélyen belenézni*

*befordulok a sarkon, és teljesen más
világ, törtek és prímek és hercegek*

*egy háromkerekűhöz már nekem is
nagyon meg kell változnom*

*az álmoság harmonikája és viaszos
függönye, nem keresem, nem is találok*

*beállok a szekrény mögé, és várom,
hogy megszólaljon benne a csengő*

*levesznek a lóról, fejem alá szalmát
gyúrnek, de máris újra messzire figyelnek*

*vaktában lövöldöz, magában énekel,
morzsa, csikk, leleplezik, vége van*

*vidéki viszonyok között egy jótétemény,
és nem kell feltétlenül belehalni*

*teherbérencnek neveztek egy nevetséges
előadásban, persze, hogy nézzem meg újra*

*mindig azt kell nézni, honnan kezdve számolunk,
hányasával, és van-e más lehetőség*

*egy táviratban mindent feladok,
üres szívem egyetlen hurkapálcikán*

*gurítódombon álom, nehéz teafű minden
zsebemben, ritka felhők, széles égbolt*

*lefölöznek a napot előlem, de én
tágra nyitok minden ablakot*

*papírtrombitából higanygolyók potyognak
alufóliára, ennyit ér az intelem*

*mindig a papír fenekénél nyitom ki
a dobozt, nincs másik élet*

*a tintára fogom a torony
ferdülését, ne hallgatózzanak*

*ki hinné el errefelé a bányarémet,
egymásra köhögnek, halogatják a lámpaoltást*

*egy ideig még megvan a pont,
ahonnan a légy elrepült, elalszom*

*egy nagy magot hámozok titokban,
beszélék, buzgón bólogatok, rendesek velem*

*levágok a térből, fekete golyó
jelzi, hogy mikor, miért, mindent*

*eleven zsák, de úgy lenne igazán
érdekes, ha repülni is tudna*

*mindent láttamoztatok a felelőssel,
engem elfúj a szél, elvisz a víz*

*magamnak ébredek ilyenkor,
az egész sötét reggel én vagyok*

*és ha csak egy számot mondanék
mindenre válaszul, páratlant vagy négyzetgyököt*

*ilyen fokozott időben nem szabad
közel menni a fekete karóhoz*

*keveset forogtam, most melyik pultnál
húznak strigulát a füzetükbe*

*a vízhez rohannak vagy a tűzhöz,
nem lehet előre tudni*

*levesznek egy kicsit a tetejéből,
elássák, tiltakoznak, túl sok a fény*

*olyan kis helyről hogyan lehet
kilátni, mennyi felhő, merre*

*nélkülem játszanak, leverem
a kerítésről az órát, ne sajnáljanak*

*fényes nappal nem akarok enni,
húzzák ki alólam a rácsot, mindegy*

*hová öntik a maradékot, elvisznek
korábban, zokszó nélkül integetnek*

*mindent lefújni, kész vége, élére
állítom a tányért, a poharat elfektetem*

*ez az állapot óriási tévedés, könnyek
között kell bevallani, kiáltozás*

*megpendítem a fűrészt az ablakban,
elíjed egy csapat madár, lehull tíz dió*

*engem most már hajtószalagos géppel
kell visszatartani, egyszerű világmotor*

*oltatlan mész, jaj, egy zsákban
elviszem, csak eső ne essen*

*nyolcszázból egészen pontosan
a nyolcszáznyolcvanegyedik példány*

*utolsó alkalom a fény körül, de
kétszeresen, mert olyan a természete*

*a lejtőn van vége, fák bólogatnak
annyira, hogy némelyik kidől*

*addig kapargatom a kártyát, amíg
rám nem talál a kísértetlovas*

*elosztogatom a hozományom az erdei
szentanúknak, fekete autó, kifütyülnek*

*kihúzom a tengert, hegyeket öltök,
óvatosan megvakít egy gondozó*

*nem fér bele a ládába, pedig már
napok óta kalapálják, jön a tapsvihar*

*akkor csinálok valamit az éjszakából,
átlátszó golyót, néma szirénát*

*milyen titkos varázsigével lehetne
a köldökömtől elszakadni*

*mint egy keverőben, hol alul vagyok,
hol felül, mikor beszélek, mikor rúgok*

*nincs két egyforma dió, ez is olyan
kifogás, hogy elhiszem, de mégis*

*egyre kisebb körbe söpör tompaszögből
hulladékot, rongyos vitorlát*

*hozzáadnám a kutat a friss palánkhoz,
vagy mi jöjjön ki, foszforos téglá*

*elengedem a lejtőn a biciklit
egy cementeszsákkal, kétoldalt gyenge virágok*

*hosszú madzag végén kulcsot kell
lengetni a szívem felett, napsütésben*

*üres a kert, nincs egy fűszál se,
csak hamu, haragból licitálnak*

*átlépek az udvaron a réges-régi zsírkövet,
persze senki nem emlékszik*